

Arrest

nr. 206 646 van 9 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DRIESEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. DRIESEN verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 mei 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

naam: A..

voornaam: L.

geboortedatum: [...]1985
geboorteplaats: B.
nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldig visum.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hij betekende op 16/03/2016.

Op 27.01.2016 deed betrokkene te Berchem (Antwerpen) een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in België wonende Nigeriaanse onderdaan (SA geboren op (...1988)). Op 16.03.2016 weigerde de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van het district Berchem, stad Antwerpen deze verklaring van wettelijke samenwoning te registreren nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Dezelfde dag werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen betekend (bijlage 08/03/2016)."

2. Onderzoek van het beroep

In zijn enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting zoals neergelegd in artikel 62,1ste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

"Artikel 62,1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Het motiveringsbeginsel is ook een algemeen rechtsbeginsel in het administratief recht en vereist onder meer naast de verplichting op zich om te motiveren (de kenbaarheid van de motieven), de feitelijke en

juridische juistheid van de motieven en de vereiste dat de aangevoerde motieven redelijk moeten zijn. (zie I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge 2006, p. 131- 171).

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan, zoals hierna zal blijken.

Ten eerste.

Dat de motivering in de bestreden beslissing dermate stereotiep is dat het een schending van het materiële motiveringsbeginsel inhoudt.

Er wordt immers alleen verwezen naar feitelijke gegevens aangaande het gezinsleven van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt kortweg gesteld dat verzoeker en zijn partner zich tot de ambtenaar van de burgerlijke stand hebben gewend om een wettelijke samenwoning te registreren, en dat dit werd afgewezen.

Verzoeker wijst er nadrukkelijk op dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze wordt vermeld waarom het gezinsleven van verzoeker in casu geen beletsel vormt om een bijlage 13 af te leveren.

Dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Dat deze bepaling wellicht refereert naar artikel 8 EVRM.

Dat 'rekening houden met' verder gaat dan het enkel vermelden van een familiale situatie. Om na te gaan of een beslissing met betrekking tot verblijf een inbreuk maakt op artikel 8 EVRM, dient verwerende partij een belangenafweging te maken; het belang van de staat om de immigratie te controleren dient afgewogen te worden tegen het belang van de vreemdeling om een gezinsleven op te bouwen.

Dat artikel 8 EVRM in de bestreden beslissing niet eens wordt genoemd.

Een summiere opsomming van de familiale omstandigheden zonder daarbij inhoudelijk te beargumenteren waarom deze niet kunnen leiden tot het afzien van het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten is een duidelijke schending van de materiële motiveringsplicht.

Ten tweede.

De bestreden beslissing werd aan verzoeker betekend, ondanks het feit dat er beroep werd aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Dat hiermee in de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening wordt gehouden.

Dat verwerende partij hier wel rekening mee had moeten houden blijkt uit de Omzendbrief van 17 september 2013.

Dat uit de bewoordingen in de Omzendbrief duidelijk blijkt dat opstellers hebben willen voorkomen dat iemand tijdens de behandeling van een huwelijksaangifte niet van het Belgisch grondgebied kan worden verwijderd.

Dat evenwel de behandeling van de huwelijksaangifte niet stopt bij een weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Dat verwerende partij dan ook geen conclusies mag verbinden aan de voorlopige stand van zaken in dat dossier. Dat de voltrekking van het voorgenomen huwelijk in eerste instantie geweigerd werd, betekent niet dat er ook effectief sprake is van een schijnhuwelijk.

De bevoegde familierechter zal daar over oordelen.

Dat de bestreden beslissing op basis van de Omzendbrief van 17 september 2013 dan ook dient te worden geschorst.

Ten derde,

Bovendien is het een grove schending van der rechten van de verdediging indien betrokkene niet de kans krijgt om persoonlijk ter zitting te verschijnen inzake de procedure schijnhuwelijk.

Dat verzoeker er bovendien op wijst dat de stellingname van verwerende partij met betrekking tot de aanwezigheidsplicht in de procedure schijnhuwelijk feitelijk onjuist is; in steeds meer rechtbanken wordt een dergelijk dossier slechts behandeld indien beide partijen aanwezig zijn

Het is de logica zelve dat verzoekers afwezigheid ter zitting een negatief effect zal hebben op haar dossier.”

Verzoeker laat in het kader van de formele motiveringsplicht na aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Er blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er wordt daarbij aangegeven dat verzoeker zich op het Schengengrondgebied bevindt zonder geldig visum. Verzoeker betwist deze motivering niet zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de door de gemachtigde gemaakte vaststelling, mede gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, niet reeds zou volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Verzoeker maakt bijgevolg niet hard dat voornoemde beslissing niet formeel zou zijn gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker meent in het licht van de materiële motiveringsplicht dat de motivering in de bestreden beslissing stereotiep is. Er zou immers alleen verwezen worden naar feitelijke gegevens aangaande zijn gezinsleven en kortweg gesteld zijn dat hij en zijn partner zich tot de ambtenaar van de burgerlijke stand hebben gewend om een wettelijke samenwoning te laten registreren dewelke werd afgewezen, aldus verzoeker. Hij meent dat er dient vermeld te worden in de bestreden beslissing waarom het gezinsleven geen beletsel vormt voor het afleveren van het bevel.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker op 27 januari 2016 een verklaring van wettelijke samenwoning met een legaal in België wonende Nigeriaanse onderdane, mevrouw A. S., heeft afgelegd. Tevens verwijst de gemachtigde naar de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van het district Berchem, stad Antwerpen, waarin gesteld wordt dat de samenwoning gericht is op het verwerven van een verblijfsrecht en naar het feit dat verzoeker reeds op 8 maart 2016 een bevel om het grondgebied te verlaten, werd ter kennis gebracht.

De Raad stelt dan ook vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker zoals vereist door het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Hij geeft aan waarom het gezinsleven geen beletsel vormt om de bestreden beslissing af te leveren. Verzoeker kan gelet op de aangehaalde concrete omstandigheden niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de motivering stereotiep zou zijn of dat niet inhoudelijk zou zijn beargumenteerd. Waar hij stelt dat artikel 8 van het EVRM niet eens wordt vermeld, blijkt uit de bewoordingen van artikel 8 van het EVRM niet dat de gemachtigde hiertoe gehouden zou zijn. Er moet wel blijken dat de gemachtigde bij de afgifte van het bevel, rekening heeft gehouden met het gezinsleven. Het is duidelijk dat gezien de motieven van de bestreden beslissing, de gemachtigde dit heeft gedaan maar het beschermingswaardig gezinsleven niet aanneemt. De Raad kan dit volgen en acht deze beoordeling niet kennelijk onredelijk, noch gebaseerd op een incorrecte feitenvinding of op een onzorgvuldige besluitvorming. Bijgevolg is een verdere belangenafweging in casu niet vereist. Er blijkt uit de motieven wel degelijk afdoende waarom dit (niet beschermingswaardig) gezinsleven (bijgevolg) geen beletsel vormt voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker toont niet op concrete wijze aan om welke reden de motieven uit de bestreden beslissing in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM in casu niet zouden volstaan. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker verwijst vervolgens naar de omzendbrief van 17 september 2013 en stelt dat de bestreden beslissing aan verzoeker werd betekend ondanks het feit dat er beroep werd aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Er blijkt dat verzoeker aantoonde op basis van welke rechtsgrond de gemachtigde het resultaat van het ingediende beroep dient af te wachten. De omzendbrieven die aan administratieve overheden gericht zijn, bevatten richtsnoeren nopens de interpretatie en de toepassing van de bestaande wetten en hebben geen enkel bindend karakter, ongeacht of zij bekendgemaakt zijn of niet. Een eventuele niet naleving van de onderrichtingen vervat in voormelde omzendbrief kan bijgevolg niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit leiden (cf. RvS 28 juni 2006, nr. 160.736). Waar verzoeker nog stelt dat het feit dat de voltrekking van het voorgenomen huwelijk in eerste instantie geweigerd werd, niet betekent dat er ook effectief sprake is

van een schijnhuwelijk, stelt de Raad vast dat er in casu geen sprake is van een voorgenomen huwelijk of schijnhuwelijk, nu de registratie van de wettelijke samenwoning werd geweigerd.

Waar verzoeker tot slot betoogt dat zijn aanwezigheid vereist is met betrekking tot de procedure schijnhuwelijk en dat rechtbanken een dergelijk dossier slechts behandelen indien beide partijen aanwezig zijn, beperkt hij zich tot een loutere bewering zodat zijn betoog niet aangetoond is. Uit het stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift van verzoeker blijkt de vereiste van persoonlijke verschijning in geen geval. Bovendien merkt de Raad op dat uit voornoemd stuk blijkt dat de rechtsdag werd bepaald op 6 december 2016, zodat verzoeker niet aantoont welk belang hij nog heeft bij deze grief. Ter zitting gevraagd aan de raadsvrouw van verzoeker wat het resultaat was van de procedure bij de rechtbank van eerste aanleg, bleef deze bovendien het antwoord schuldig.

Een schending van het recht van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES